

TESTIMONIS DE JESUCRIST, SERVIDORS DE LA UNITAT CENT ANYS DEL MOVIMENT ECUMÈNIC (1910-2010)

(...) De tot açò, vosaltres en sou testimonis.
(Lc 24, 48)

Germans i germanes en el seguiment de Jesús!

El dia 22 de gener de cada any es fa commemoració, en la cristiandat occidental, de sant Vicent, diaca (“servidor”) de l’Església de Saragossa i màrtir (“testimoni”) del Crist a València el 304, durant la “gran tribulació” de Dioclecià. El seu culte s’estengué molt prompte a les comunitats cristianes d’Orient i així va arribar a ser venerat com a “protector de tot el món”, en expressió de sant Just d’Urgell (s. VI). Enguany, d’altra banda, s’acomplixen cent anys de la primera Conferència Missionera Mundial, que tingué lloc a Edimburg el 1910 i que assenyala l’inici del moviment ecumènic, dirigit al restabliment de l’Església indivisa.

És per tot això que el passat 23 de gener es varen fer presents a València una sèrie d’entitats interconfessionals, amb el fi de participar tant en la Ruta de Sant Vicent, peregrinació ecumènica als llocs vicentins de la ciutat, com en la pregària interconfessional vespertina al Convent de Santa Clara, de monges clarisses caputxines, actes en els quals participaren, amb gran goig espiritual, pastors i laics de confessió catolcorromana, anglicana, evangèlica i ortodoxa, amb lectures, oracions i cants en valencià, castellà, anglés, nambya, llatí, grec i romanés.

El culte vespertí va ser presidit per Mn. Alexandre Alapont, missioner valencià a Zimbabwe i traductor de la Bíblia i del Missal romà a la llengua nambya, i la predicació estigué a càrrec del Rvd. Eduard Delàs, pastor de la Primera Església Evangèlica Baptista de València, que va rememorar particularment el pastor, teòleg i màrtir luterà Dietrich Bonhoeffer (+1945), “testimoni de Jesucrist entre el germans”.

Tot seguit vos oferim el nostre testimoniatge comú i les nostres reflexions compartides, com a membres d’eixes entitats interconfessionals, a propòsit del moviment ecumènic. Ho fem fraternalment i amb alegria, ja que “no podem deixar de d’anunciar tot allò que hem vist i sentit” (Ac 4, 20).

1. Abans que res, volem **donar gràcies a Déu pel gran do del moviment ecumènic**, suscitat per l’Esperit Sant per a portar el Cos del Crist, hui dolorosament dividit, a la unitat plena i visible entre les Esglésies, signe de la unitat en la diversitat de tota la família humana.
2. Dirigim la nostra mirada agraïda a la Conferència Missionera Mundial d’Edimburg (1910), en la qual les **Esglésies protestants i anglicanes** obriren el camí ecumènic i varen fer possible la posterior incorporació de les **Esglésies ortodoxes** (encíclica del Patriarcat de Constantinoble de 1920) i de l’**Església catòlica** (creació del Secretariat per a a Unitat dels Cristians pel papa Joan XXIII en 1960, amb vista al Concili Vaticà II).
3. Al llarg d’estos cents anys, les iniciatives i realitzacions ecumèniques han sigut nombroses i sovint ben fructíferes, i això en diverses esferes o dimensions que no són excloents, ans resulten complementàries:

- a) **Ecumenisme bíblic**, amb l'elaboració de traduccions interconfessionals de les Escriptures, i el seu estudi, proclamació i meditació en comú; cal mencionar ací la tasca insubstituïble portada a terme per les Societats Bíbliques Unides.
  - b) **Ecumenisme espiritual**, que té cada any un moment privilegiat en la Setmana de Pregària Universal per la Unitat dels Cristians (establida ja en 1908), però que porta a viure de forma habitual la pregària per la unitat i l'intercanvi de dons entre les diverses tradicions cristianes, reconciliant-los en la vida de cada comunitat i de cada fidel.
  - c) **Ecumenisme secular** o encarnat, que impulsa l'acció conjunta dels cristians en la societat, de forma crítica i alliberadora, al servici del regnat de Déu; això comporta la preocupació per la justícia, la pau i la salvaguarda de la Creació, i implica, entre altres exigències, la lluita pels drets humans, la mobilització contra la pobresa, la igualtat i companyonia entre dones i hòmens, l'acollida i integració dels emigrants i les minories, el reconeixement del lloc públic de les religions en una societat convivencial i la protecció de la diversitat lingüística i cultural.
  - d) **Ecumenisme doctrinal** o diàleg teològic que, realitzat de forma oficial o privada, fornix la base indispensable per a la unitat, segons el principi de "diversitat reconciliada", i constituïx un tresor preciós per al poble de Déu, que té dret a la seua *recepció*; d'entre molts documents notables, remarcuem, ara que se n'ha complit el desé aniversari, la *Declaració conjunta sobre la justificació*, signada el 1999 per l'Església catòlica romana i la Federació Luterana Mundial i que ha sigut assumida posteriorment pel Consell Mundial Metodista.
  - e) **Ecumenisme institucional** o intereclesial, amb moments privilegiats de gràcia com la fundació del Consell Ecumènic de les Esglésies el 1948 i, a nivell continental, la celebració de les Assemblees Ecumèniques Europees de Basilea (1989), Graz (1997) i Sibiu (2007) i la promulgació de la *Charta oecumenica* (2001), verdaderes fites històriques que han fet possible el retrobament dels cristians del Continent, per primera vegada després del cisma d'Orient i de les divisions del s. XVI.
  - f) **Ecumenisme de base**: germanes i germans de diverses confessions ens trobem a fi de pregar i treballar per la unitat de l'Església i pel regnat de Déu, sia en el marc local (Centre Ecumènic Interconfessional de València, Centre Ecumènic de Catalunya, Amistat Judeo-Cristiana, Dones Creients) sia a nivell internacional (Associació Ecumènica Internacional, en el camp de l'ecumenisme espiritual; Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, dins l'ecumenisme secular).
4. Mentre pelegrem cap a la meta a què el Senyor ens crida, constatem com es complixen les paraules de Paul Couturier: "**la unitat que Déu vulga, en el temps que vulga i pels mitjans que vulga**". Sovint, en la ja centenària història del moviment ecumènic, els nostres camins i projectes no han coincidit amb els del Senyor (cf. Is 55, 9)... No podem sinó fer nostres les paraules de l'Apòstol: "Com són, d'insondables, els seus juís, i d'impenetrables, els seus camins!" (Rm 11, 33). Però alhora, com a seguidors de Jesús, ens sabem incorporats per a sempre a la seua pregària sacerdotal: "Que tots siguen u (...) perquè el món crega que vós m'heu enviat" (Jn 17, 21).

5. Així, més enllà dels temps d'estancament i dels aparents retrocessos, malgrat els pecats dels cristians, l'ecumenisme progressa de forma imparable, conduït per Déu, i per això esdevé una **força purificadora i transformadora de les Esglésies**, que se senten urgides a una renovació i a una conversió permanents segons l'Evangelí.
6. Referides a tots els creients, continuen sent vàlides les paraules del cardenal Mercier: “per a unir-se, cal estimar-se; per a estimar-se, cal conèixer-se; per a conèixer-se, cal trobar-se; per a trobar-se, cal buscar-se.” Per tant, cridem els membres de les nostres comunitats a **anar a l'encontre dels altres germans i germanes en el Crist**, amb goig i confiança, en la pregària, l'edificació mútua i el testimoni comú.
7. Als dirigents de les Esglésies els demanem que promoguen un impuls ecumènic nou i més vigorós. El poble cristià, conscientment o no, espera paraules i signes més clars. En particular, ha arribat l'hora d'establir, amb decisió i sense por, canals o **estructures permanents de comunió, també a nivell local**, que facen visible i eficaç la unitat que ja posseïm i òbriguen noves vies cap a la unitat plena.
8. En el nostre món global i relacional, el diàleg i l'acció ecumènics troben el seu complement en el **diàleg interreligiós**. En primer lloc i de manera molt especial, amb els nostres germans majors, els membres del poble jueu. També amb els musulmans, igualment fills d'Abraham, el pare comú en la fe. I encara amb totes les dones i hòmens de bona voluntat, que Jesús atrau amorosament, a través de la seua creu, cap a la resurrecció i la vida definitiva (cf. Jn 12, 32).

Dia de la Bíblia

Diumenge tercer abans de Pasqua en les Esglésies d'Orient i d'Occident

Obdulia Guillén, Josep Samarra (*Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura -ACAT*);
María Teresa Soler (*Amistat Judeo-Cristiana*); Joan Botam (*Centre Ecumènic de Catalunya -CEC*);
Amparo Cervigón, August Monzon (*Centre Ecumènic Interconfessional de València -CEIV*);
María Salud Piera (*Dones Creients*); Kate Davson, Sue Smith, Carmen Sarmiento (*IEF – International Ecumenical Fellowship / Associació Ecumènica Internacional*)